

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 13/02/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 794

“ĐÓ CHỈ LÀ DIỄN KỊCH, KHÔNG PHẢI THẬT”

Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật nói: “*Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”. Tất cả pháp thế gian này cũng giống như giấc mộng, “*huyễn*” là không thật, “*bào*” là bọt nước, “*ảnh*” là sấm chớp, không có gì là thật.

Tất cả cũng giống như một vở tuồng. Người ta đóng kịch với nhau qua các vai diễn lúc thì là vợ, lúc thì là chồng, lúc thì là Cha, lúc thì là Mẹ, lúc thì là con, cứ liên tục như vậy. Trong cuộc sống của chúng ta cũng vậy, những thứ diễn ra trước mặt chúng ta cũng là một vở kịch vô thường bất tận. Vở kịch tang thương nhất của cuộc đời đó là Sinh – Ly - Tử - Biệt, nhìn rộng hơn nữa đó là tám khổ: Sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ. Một ông thầy thuốc đang giới thiệu và hướng dẫn học trò cách nhận biết các cây thuốc để chữa bệnh. Ông quay lên ban thờ nói: “*Đây là Sư Tổ!*”. Đúng lúc đó, vợ ông đi ngang qua. Ông nói: “*Đây là sư tử!*”. Cuộc sống gia đình họ có những lúc không âm êm lảm cho nên ông ấy mới gọi vợ mình là sư tử.

Cuộc sống là một vở kịch đang diễn ra trước mắt chúng ta. Mọi thứ xung quanh chúng ta đều là không thật. Có phải chúng ta đang vì cái không thật mà lao tâm khổ trí không? Ít người giác ngộ được rằng đó không phải là thật. Chúng ta có vì những điều chân thật mà phấn đấu không? Chúng ta phải vì những điều chân thật mà phấn đấu, tiến bộ. Nếu không có Phật Bồ Tát, nếu không có giáo huấn của Thánh Hiền thì chúng ta không thể nhận ra. Chúng ta lấy giả làm thật, lấy vọng làm chân, cứ thế mà đau buồn khổ sở bất tận. Ngày ngày, chúng ta đang diễn kịch. Trong một ngày có đầy đủ bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông. Trong nội tâm chúng ta đầy đủ vui, buồn, ái, ó, “*thất tình lục dục*” đang diễn ra một cách mạnh mẽ.

Hòa Thượng nói: “*Thời đại này, thiên hạ rất bất an*”. Bài học này Hòa Thượng đã nói cách đây 20 – 30 năm. Chúng ta thấy rõ ràng lòng người thực sự bất an. Thiên nhiên vô cùng xinh đẹp. Đà Lạt hoa đào năm nay nở rất đẹp, rất nhiều. Nhưng người đi ngắm hoa phải mang theo khẩu trang để chụp ảnh. Nếu chúng ta chụp ảnh đang đeo khẩu trang mà gửi ảnh cho Tổ Tiên xem thì Tổ Tiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Người với người tiếp xúc với nhau không còn tự tại, luôn ở trong thái độ e dè. Thật ra, trước đây con người chúng ta đã có thái độ e dè với nhau rồi nên bây giờ càng phải e dè. Bình thường, con cái sống thờ ơ, lãnh đạm với Cha Mẹ, không quan tâm Cha Mẹ. Trong trận đại dịch Covid 19, Cha Mẹ chết đi, con cái đứng từ xa khóc thảm thiết nhìn quan tài được

khiêng ra. Người nhà không được phép đến gần người ra đi để tránh lây nhiễm. Đây là những thảm cảnh hết sức thương tâm.

Hòa Thượng nói: **“Mạng con người là vô thường. Phải thường nghĩ đến kiếp người ở thế gian này chỉ là một mảnh không mà thôi”**. Chúng ta biết đó là một mảnh không thì tại sao phải quá lao tâm khổ trí?

Khi xưa, Thái tử Tất Đạt Đa sống trong cung Vua, nhà Vua ra lệnh cho mọi người phải đảm bảo tất cả những cảnh già nua bệnh khổ không được diễn ra trước mặt Thái tử. Khi đi dạo bốn cổng thành, Thái tử Tất Đạt Đa tình cờ nhìn thấy cảnh người già, người bệnh, người chết. Khi nhìn thấy người bệnh, Thái tử hỏi: *“Xa-Nặc những người đó bị sao vậy?”*. Ngài Xa-Nặc trả lời: *“Những người đó là người bệnh”*. Thái tử nói: *“Bệnh là gì?”*. Lần sau, khi nhìn thấy một người già chống gậy đi, Thái tử Ngài hỏi thì Ngài Xa-Nặc trả lời: *“Đó là một người già”*. Thái tử nói: *“Già ư? Vậy thì ta cũng già sao?”*. Ngài Xa-Nặc trả lời: *“Mỗi con người rồi sẽ già nua”*. Lần sau, khi nhìn thấy một người chết, Thái tử hỏi Ngài Xa-nặc: *“Đoàn người đó đang làm gì vậy?”*. Ngài Xa-Nặc trả lời: *“Đó là một đoàn người đưa tang tiễn đưa một người đã chết”*. Thái tử hỏi: *“Chết ư? Chết là gì?”*. Ngài Xa-Nặc nói: *“Cái chết là kết quả sau cùng của kiếp con người mà không ai có thể thay đổi được”*. Thái tử Tất-Đạt-Đa liền quyết định quay trở về thành, không đi dạo nữa. Từ lúc đó, Thái tử mới hiểu kiếp người là Sinh – Lão – Bệnh – Tử. Thái tử nuôi chí nguyện vượt thành để tu hành, tìm đạo.

Hòa Thượng nói: **“Cuộc đời sống ở thế gian này là một mảnh không, như một giấc mộng, như một vở kịch. Chúng ta phải giác ngộ để khi đối mặt với nó, ta không phải khổ đau”**. Có những người không hiểu thấu. Khi mất đi người thân, họ không muốn sống nữa. Có người thì sống vật vã, có người thì sống khùng khùng điên điên. Chúng ta nên hiểu rằng mọi việc đã được an bài. Chúng ta phải trân trọng giá trị của kiếp người, phải nắm lấy thời gian chúng ta sống để làm việc những việc chân thật có lợi ích cho quốc gia, dân tộc. Có những người tự tư ích kỷ, chỉ lo cho bản thân. Tôi xem thông tin trên mạng thấy có người mặc chiếc áo giá trị 100 tỷ. Nó có đáng giá gì đâu!

Cô Tịnh Du nói: **“Tiền trong ngân hàng chỉ là một con số. Tiền trong két sắt chỉ là một sấp giấy vụn”**. Nếu chúng ta không có trí tuệ để dùng tiền thì đây là đại họa.

Hôm qua có một người gọi điện thoại nói với tôi: *“Thưa Thầy, con muốn bán nhà nghỉ làm để về quê sinh sống. Số tiền còn lại con gửi ngân hàng cũng đủ sống”*. Tôi nói: *“Anh nghĩ kỹ chưa! Anh cứ nghĩ rằng mình an phận để sống, vậy hai đứa nhỏ có môi trường tốt để học tập, tiến bộ không? Nếu các con lớn dần lên, học theo thói xấu thì tuổi già của anh không hưởng phúc được đâu! Chúng lớn lên đòi chia nhau tài sản thì hai vợ chồng anh không có cái chòi để mà ở. Vì vậy phải đặc biệt chú trọng việc giáo dục con cái!”*.

Mẹ Mạnh Tử ngày xưa ba lần chuyển nhà để tìm cho con một môi trường tốt. Lần chuyển nhà thứ nhất, họ sống gần lò mổ nên Mạnh Tử bắt chước đi mổ heo. Lần chuyển nhà thứ hai, họ ở gần nơi tổ chức mai tang nên Mạnh Tử cũng bắt chước làm theo. Lần chuyển nhà thứ ba, họ đến ở gần một trường học thì Mạnh Tử chuyên tâm học tập. Nhờ vậy mà chúng ta mới có Ngài Mạnh Tử là *“Á Thánh”*.

Cha Mẹ phải tìm đến nơi nào thật sự tốt cho tương lai của con cháu của mình. Chúng ta nên tìm đến những trường văn hóa truyền thống, ở gần các Thầy Cô để con nhỏ, con lớn đều được học tập chuẩn mực đạo đức, học những tấm gương sáng của các Thầy Cô.

Có một gia đình nhà cao cửa rộng. Người con trai lớn lên, cưới vợ xong thì đề nghị Cha Mẹ sang trên ngôi nhà cho mình để có vốn làm ăn. Cha Mẹ đồng ý làm theo con trai. Một năm sau, người ta đến lấy nhà. Hóa ra người con trai bài bạc đã bán nhà cho họ, mọi thủ tục giấy tờ sang tên đã thực hiện xong. Hai vợ chồng chỉ run rẩy dọn đi mà không biết nói gì. Hai vợ chồng đành phải đau lòng đi phải thuê một căn nhà nhỏ sống ở gần đó để qua ngày đoan tháng. Đây là một câu chuyện có thật.

Hòa Thượng nói: **“Cuộc đời sống ở thế gian này là một mảng không, như một giấc mộng, như một vở kịch”**. Không phải ta biết điều này để sâu khổ mà chúng ta phải đối mặt với nó, có đủ sức chịu đựng khi gặp cảnh đau thương tang tóc, sinh ly tử biệt. Học Phật là để nhìn thấu, nhìn thấu để đối mặt, để tiếp nhận chứ không phải để tránh né, không phải là để chuyện đó không xảy ra. Bài trước chúng ta đã học: **“Quả báo ở tương lai chúng ta có thể dự đoán được”**. Trong quá khứ chúng ta đã tạo đầy những đau thương tang tóc cho người thì hôm nay làm sao tránh được quả!

Tôi biết một gia đình làm nghề đồ tể. Mọi thành viên trong gia đình họ không có ai lành lặn: Người thì bệnh khổ, người thì khùng khùng điên điên. Cuối cùng, người Cha mặc bộ đồ lam, tự vẫn ngay tại nơi trước đó từng là lò mổ heo. Trong túi của ông có một mảnh giấy viết rằng mọi việc là do ông ấy tự tìm đến cái chết chứ không có ai hại ông ấy cả. Người ta ngạc nhiên không hiểu sao người tu hành mà lại có một kết quả đau buồn như vậy.

Chúng ta phải nhìn cho thấu, hiểu cho đúng! Tất cả đều là nhân trước quả sau. Phật nói với chúng ta: **“Phàm sở hữu tượng, gia thị hư vọng”**. Cái gì có hình tướng đều là hư vọng. Hình tướng Phật cũng là hư vọng. Tượng Phật cũng chỉ là biểu pháp, tượng Phật là hư vọng. Người xưa nói: **“Bồ Tát đất qua sông còn khó giữ mình”**. Ngày xưa người ta nặn tượng Phật bằng đất sét, khi chở tượng Phật qua sông, nếu thuyền bị chìm xuống thì tượng Phật cũng tan rã.

Hòa Thượng nói: **“Đối với “tài sắc danh thực thù”, bạn có thể dùng nó, nhưng bạn không được chấp trước nó. Nếu bạn chấp trước vào nó thì bạn sẽ sinh ra phiền não”**. Đối với “tài sắc danh thực thù”, tiền tài, danh vọng, sắc đẹp, ăn uống ngủ nghỉ, chúng ta dùng đủ cho một ngày để tu tập là được. Đó là những thứ cần thiết nhưng chúng ta không được chấp trước, không được dính mắc với nó. Khi chúng ta dính mắc vào đó thì sẽ sinh ra nhiều phiền phức.

Hòa Thượng nói một câu khiến tôi rất trần trờ suy nghĩ: **“Có tiền là phước báu, dùng tiền là trí tuệ. Bạn phải có đủ trí tuệ dùng tài vật đó để làm lợi ích cho chúng sanh”**. Người ta mặc chiếc áo trị giá 100 tỷ chụp ảnh chỉ là tô đắp cho cái ta giả tạo này. Nếu chúng ta dành 100 tỷ để làm trường giáo dục nhân cách đạo đức thì quá

tốt, có thể mang lại lợi ích rất lớn cho mọi người. Khi trường Mầm non Đức Trí mới thành lập, mọi người cùng nhau gom góp được mấy trăm triệu để làm trường. Họ đã dạy ra được những đứa con biết quỳ gối tri ân Cha Mẹ.

Có người từng tham gia đấu giá, sẵn sàng bỏ ra 500 triệu để mua một bức tranh. Người đó bây giờ đang ở trong tù, thời gian ở tù rất lâu. Cuộc đời đã giả rồi họ lại cố tình sống trong ảo vọng, những điều chân thật thì họ không phát huy. Có rất nhiều người muốn con mình học trường nổi tiếng, học phí đắt nhất để mong con trở thành người tài năng xuất chúng nhưng khi cưới vợ gả chồng cho con thì họ lại muốn tìm đến gia đình có đạo đức. Nếu nghe đến một gia đình mà Cha thì nhậu nhẹt bê tha, Mẹ thì tối ngày đi đánh bài thì người ta không muốn con mình được gả vào gia đình như vậy. Người ta dù giàu sang cỡ nào, doanh nghiệp lớn cỡ nào cũng muốn tuyển dụng nhân sự là người có đạo đức. Cuối cùng, ai cũng muốn tìm những người có đạo đức chân thật. Người ta sống ảo, không sống thật. Người có đạo đức ở đâu ra? Người chân thật ở đâu ra?

Người ta cho con đi nước ngoài du học, cả tuổi già sống trong nhớ thương con. Họ sống trong ảo danh ảo vọng. Tôi từng nói: Mọi người cứ làm những việc lớn lao nhưng tôi chỉ làm việc thấp, đó là làm người phải biết đạo lý để làm người, học chuẩn mực làm người. Tôi không bao giờ khuyến khích con phải có nhiều bằng cấp, phải học trường nổi tiếng. Trong những tấm gương đức hạnh Việt Nam, Ông Cha ta ngày xưa không học ở những trường danh tiếng. Chúng ta có những con người vĩ đại như “*Đại tướng nông dân*”. Hòa Thượng Tịnh Không chỉ học hết Trung cấp nhưng nhiều trường Đại học nổi tiếng trên thế giới đã tặng Ngài bằng Tiến sĩ danh dự. Hòa Thượng cả đời thúc đẩy đạo đức văn hóa truyền thống, đánh thức các quốc gia dân tộc khơi dậy đạo đức của chính mình.

Người ta không tìm đến những cái thật mà chỉ tìm đến những cái ảo. Cái ảo như một vở kịch. Người ta xem kịch, lúc thì khóc, lúc thì cười nhưng đó chỉ là một vở kịch. Khi chúng ta hiểu rõ thực chất thì chúng ta mới có thể xa lìa cái giả để tìm đến cái chân thật. Hòa Thượng nói: “*Có mấy người giác ngộ!*”. Người ta cứ chạy theo thị hiếu, tập khí xấu của mình để rồi khổ đau. Tập khí thì có rất nhiều, đứng đầu là tham. Tham dẫn đến “*tự tư tự lợi*”, tham sinh ra “*danh vọng lợi dưỡng*”, tham dẫn đến hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*sân, si, mạn*” cũng bắt đầu từ chữ “*tham*”.

Chúng ta biết cuộc đời như một ảo ảnh không thật, chỉ là một mảnh không. Đến một lúc nào đó chúng ta không thể lái được chiếc xe siêu sang, không thể ở được trong ngôi nhà triệu đô. Người ta cứ chạy theo cái không thật để cuối cùng kết quả là khổ đau vô cùng tận. Lão Cư Sĩ Lý Bình Nam nói một câu khiến chúng ta phải tỉnh ngộ: “***Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó! Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó***”. Phật Bồ Tát cũng không cứu được chúng ta, chỉ có chính chúng ta cứu được mình. Cho dù còn một hơi thở cuối cùng chúng ta cũng phải chân thật giác ngộ! Nhiều người ốm ở qua loa, qua ngày đoạn tháng đến sau cùng không thể cứu vãn.

Hòa Thượng nói: “***Người ta phân đấu mọi việc trong cuộc đời này, bỏ ăn bỏ ngủ để tô đắp cho cái không thật, chứ không để tìm cầu cái chân thật***”. Chúng ta quán chiếu xem bản thân mình có như vậy không. Chính tôi

hơn nửa cuộc đời sống ảo trên đọt cây, miễn sao mình được thỏa mãn hưởng thụ năm dục thì làm. May mắn thay, khi tôi 42 tuổi, tôi bắt đầu tỉnh ngộ. Tôi bắt đầu dần dần không còn chạy theo ảo ảnh nữa.

Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Nếu chúng ta hiểu được kiếp nhân sinh giống như một vở kịch, trong cuộc sống thường ngày, chúng ta vĩnh viễn gìn giữ được tâm bình thường, trong thuận cảnh không sinh tâm tham ái, trong nghịch cảnh không sinh tâm sân hận thì chúng ta được đại tự tại”**. Có người nói với Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, cuộc sống như vậy có buồn chán không?”**. Họ chưa đạt đến cảnh giới đó nên họ không thể hiểu được.

Có người đến chơi với tôi nhiều lần và lần nào cũng được tôi tặng rất nhiều quà mang về. Người đó rất ngạc nhiên không hiểu vì sao tôi cứ tặng quà như vậy mà có thể sống được. Trước đây tôi làm ăn lương thiện để có thu nhập sinh sống. Bây giờ tôi cứ cho đi, càng cho đi thì càng có nhiều. Tôi thấy mọi việc đúng như Phật dạy: Càng cho đi càng có nhiều một cách tự nhiên. Tết năm nay tôi hầu như không tiếp khách, không qua lại với ai nhưng tôi nhận được rất nhiều quà. Mọi người tìm mọi cách để gửi quà tặng đến nhà tôi mà tôi cũng không biết họ gửi bằng cách nào. Phật đã dạy chúng ta: Bỏ thí tiền tài thì có tiền tài.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tự tại trong cuộc sống, khi gặp việc vui thì ta cười vui vẻ, gặp việc không vừa ý thì ta nhẫn mặt biểu thị không vừa ý. Đó chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi. Chúng ta vì người diễn nói, đây chỉ là một vở kịch chứ không phải là thật. Chân thật của người tu hành là tâm thanh tịnh”**. Hòa Thượng hơn 60 năm vì người diễn thuyết, dùng thân giáo, khẩu giáo, cho nên cả cuộc đời của Ngài hết sức có giá trị.

Cuộc sống như một mảng không mà chúng ta cứ chấp cho nó là thật. Chúng ta khổ đau là vì thấy nó là thật. Nhưng không phải là vì không thật mà chúng ta xa lìa, gạt bỏ nó. Trong cái không thật có cái thật. Giá trị của cuộc sống là chúng ta cống hiến, làm tốt hơn cho mọi người. Nếu làm tốt hơn cho chính mình, rồi đến một ngày chúng ta sẽ thấy khổ vô cùng tận. Từ lâu, chúng ta không nỗ lực vì những điều chân thật. Cho dù chúng ta học vị cao, tài sản nhiều nhưng thế hệ sau lại bất tuân, phản nghịch thì lúc đó chúng ta đau khổ vô cùng tận.

Hòa Thượng nói: **“Không bao giờ là muộn, cho dù còn một hơi thở cũng có thể thay đổi!”**. Một người từng phát minh ra súng trường, trước khi mất đã nói: **“Nếu như có thể thay đổi thì tôi sẽ không chế tạo súng mà chế tạo đồ chơi cho trẻ em”**. Đó cũng là một sự giác ngộ. Có những nhà khoa học vĩ đại, thông minh xuất chúng đã nói: **“Nếu có thể cống hiến những điều tốt đẹp nhất cho cộng đồng thì tôi cũng sẽ làm!”**. Vậy thì mỗi chúng ta đều có thể thay đổi, không bao giờ là muộn, chẳng qua là do chúng ta chưa có được sự giáo dục tốt.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!